

Publicerad 2009-11-30 00:10 av Serapis

Skreven för en särskild situation, men kan ändå vara tänkvärd.

En Saga

Två barn, en pojke och en flicka, stod utanför en trasig koja och trätte. Då kom deras fader gående med käppen i hand och sporde dem vadom de trätte.

Flickan talade till honom och sade:

- Min broder slog mig! Pojkar får inte slå flickor!
- Men du är äldre än jag, invände gossen genast. Och de som är större får inte slå dem som är mindre!
- Men barn, sade deras fader, kojan är ju trasig! Sluta träta nu, så lagar vi kojan först. Sedan kan vi utreda det här andra.

Och tillsammans lagade de tre kojan, men sedan tog fadern med sig flickan in i huset för att i enrum tala med henne om vad som skett. Hon talade till honom och sade sålunda:

- Jag och min bror satt i kojan och talade med varandra då han plötsligt började ge mig onda blickar och sedan slog han mig utan orsak. Då slog jag honom tillbaka, vilket är min rätt som äldre, men han ville inte ge sig och för att få honom att höra upp försökte jag brotta ned honom. Under tumultet skadades kojan. Far, han förtjänar ett kokt stryk med käppen!

Då lät fadern flickan gå och kallade istället på pojken och sporde honom om detsamma. Denne sade då:

- Min syster och jag satt i kojan och samtalte då hon plötsligt började smäda mig och tala illa och hånfullt till mig. Jag bad henne många gånger att höra upp, men hon slutade inte. Då tog jag min rätt som man att slå henne för att hon inte hörde på. Men hon blev istället vild som en katta och föll över mig. Då försökte jag brotta ned henne så att hon skulle bli lugn och i tumultet som då uppstod skadades kojan. Far, hon förtjänar stryk med käppen!

Då lät fadern gossen gå, men kallade efter en stund på dem båda för att avkunna domen. Han talade sålunda till dem och sade:

- Eftersom ni båda har skuld i det som skett förtjänar ni kanske båda käppen. Emedan ni emellertid tycks ha svårt att dra jämt blir min dom dock denna: HÄDANEFTER SKALL NI HA FÖRDRAG MED VARANDRA.

Därefter lät han barnen gå.

Dagen därpå hade pojken, tillsammans med en skara vänner, gått till kojan och de hade satt sig däruti. Då kom emellertid flickan, också hon med en skara vänner, och de stod utanför kojan då de blev varse pojkarnas närvaro. Hon talade då till honom och sade:

- I kraft av min ålder hävdar jag företräde till denna koja. Den tid jag ej är här, ger jag rätt till dig att bruka den.
- Först till kvarn får först mala! Replikerade hennes broder rappt. Jag kom hit först idag och nu får du vackert vänta till jag är klar här.

Och de två vänkretsarna ställde upp var för sig för sin vän, och gav bifallsrop och skrek okväden. Snart stod de alla utanför i en ring runt de tvenne som redan var i slagsmål.

I det ögonblicket kom emellertid syskonens fader gående med käppen i hand. Dennes plötsliga uppdykande

skrämde de andra barnen, vilka därför snart hade sprungit bort.

Då mannen med käppen stod framför de två lortiga barnen låtsades han vara vred och talade till dem och sade:

- Nu tänker jag inte hör på vad ni två har av undanflykter att förtälja, ty ni har inte följt mitt bud, att ni skulle ha fördrag med varandra. Trots att ni förtjänar det, är mitt hjärta inte hårt nog för att jag skall ge er käppen, men denna koja, som jag själv en gång har byggt, skall jag slå sönder och jämna med marken.

Fadern tog sålunda käppen och slog på kojan tills den föll samman och liknade en otänd vårdkase. Sedan gick han in i huset och kom straxt ut med eld från härden och satte fyr på virket i kasen och lät elden härja tills allt brunnit ned.

Då gick han ånyo in i huset och satte sig ned, medan askan spreds för vinden utanför.

Nästa dag saknade barnen redan sin koja och tyckte att fadern hade handlat väl hårt och orättvist mot dem.

De talade således med varandra och beslöt att gå till skogen och hämta virke och timmer till en ny koja.

Barnen skred genast till verket och släpade och reste pålar och lade timmer hela dagen till dess att de byggt en ny koja, som mer liknade ett hus, och som vida överträffade den gamla i storhet.

Då deras fader satt i huset och betraktade dem genom fönstret log han för sig själv, men yppade intet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Serapis med Poeter.se id #19311 innehar upphovsrätten